

УДК 821.161.2-32.09“1920/1930”

С.В. Ленська**ПОЕТИКА МАЛОЇ ПРОЗИ МИХАЙЛА ЛЕБЕДИНЦЯ**

Період розквіту українського модернізму збігся у часі з бурхливою добою «червоного ренесансу» 1920-х років, коли докорінного перегляду зазнали не лише суспільно-економічні й політичні засади, але й змінилися погляди на сутність людського існування, сенс життя і завдання, які постають перед особою як на рівні індивідуальної свідомості, так і з позиції вічності. Увесь комплекс складних і часом суперечливих зовнішніх чинників оригінально виявлявся у кожній творчій індивідуальності, що загалом і сформувало неповторне обличчя вітчизняного літературного процесу пореволюційного десятиліття.

Одним із забутих митців українського «розстріляного відродження» є Михайло Лебединець (1889–1934) – державний діяч, другий нарком юстиції УРСР, суддя Верховного Суду УРСР, котрий став одним із сотень тисяч українських інтелігентів, знищених сталінською репресивною машиною. Життя письменника і політика обірвалося у київському Жовтневому палаці 17 грудня 1934 року, де він був розстріляний разом із братами Крушельницькими, Г. Косинкою, О. Влизьком та іншими.

Творчий доробок письменника складають збірки новел «Пасма життя» (1919) і «Вікно розчинене: новельки» (1922). Також збереглося кілька перекладів творів К. Тетмайєра, Е. Ожешко, С. Жеромського, В. Реймонта, Б. Ясенського.

Наукова рецепція творчості М. Лебединця лише починається, що вмотивовує актуальність теми даної розвідки. Окремі біографічні відомості про нього містяться в бібліографічному словнику А. Лейтеса і М. Яшека «Десять років української літератури (1917–1927)» (1928), «Українській літературній енциклопедії» (1995) та «Енциклопедії сучасної України» (2015) [6, с. 284-285; 1, с. 141; 10]. Нами було проаналізовано збірку М. Лебединця «Вікно розчинене:

новельки» (1922), яка збереглася у фондах Харківської державної наукової бібліотеки імені В.Г. Короленка. Відтак деякі риси творчості цього громадського діяча окреслені у нашій монографії «Українська мала проза 1920–1960-х років: на перетині жанру і стилю» (2014) [7].

Метою статті є окреслення основних тематичних та художньо-естетичних домінант творчості письменника на матеріалі ранньої збірки «Вікно розчинене» та окремих творів митця, надрукованих у періодиці 1920-х рр.

Достовірних біографічних відомостей про М. Лебединця збереглося небагато: народився 29 жовтня (11 листопада) 1888 року [10] (за іншими джерелами, 1889 р.); виходець із родини дрібного крамаря з Гадяча на Полтавщині, він рано почав політичну діяльність. Навчався в Лубенській гімназії, звідки був відрахований через участь у гуртку соціалістів-революціонерів. Як і чимало інших яскравих діячів доби національного відродження, освіту здобував самотужки – екстерном склав іспити за повний гімназійний курс. Потім рік був студентом медичного факультету Варшавського університету (1909–1910), звідки також був відрахований за приналежність до партії есерів. 1913 року знову вступив до Варшавського університету, але вже на юридичний факультет. Воював на фронтах Першої світової війни. Політична активність М. Лебединця, його організаційні та ораторські здібності, юридична освіта призвели до обрання в комітет солдатських депутатів 2-ї армії, згодом він очолив Український військовий комітет Західного фронту в Мінську (Білорусь), був головою на 3-му Всеукраїнському військовому з'їзді (1917), депутатом Всеросійських установчих зборів (1918) [10].

Зі збережених документів відомо, що у період гетьманату П. Скоропадського М. Лебединець займався напівлегальною літературною і журналістською працею. Під час Директорії працював у газеті «Республіканські вісті» та виконував обов'язки завідувача оргвідділу Бюро преси і пропаганди УНР [8].

За деякими спогадами сучасників, у січні 1919 р. М. Лебединець був зарахований на 2-й курс юридичного факультету Київського університету, однак достовірні відомості про це наразі відсутні.

Працював у редакції газети «Боротьба», вів активну політичну діяльність. 1919 року дебютував як письменник – опублікував літературну збірку «Пасма життя» й підбірку новел і поезій в часописі «Мистецтво» (1919) [4].

Розумний, авторитетний, сміливий, М. Лебединець користувався великим авторитетом як серед однопартійців, так і серед громадськості. Обіймав високі посади в юридичній царині, зокрема був головою Верховного касаційного трибуналу при ВУЦВК (1920), заступником народного комісара юстиції УСРР, виконував дипломатичні обов'язки у Польщі. Від січня 1924 року до вересня 1928-го Михайло Лебединець очолював Верховний Суд УРСР – це була вершина його політичної кар'єри [8].

Із початком сталінських гонінь на колишніх «боротьбистів» він був переведений до Одеси і призначений директором оперного театру. Юрист раптом очолив мистецьку установу – саме тоді, наприкінці 1920-х, почалася практика призначень на відповідальні посади людей, які не мали уявлення про специфіку діяльності того чи іншого підприємства. За публічну підтримку опального на той час О. Шумського одержав партійне стягнення, тоді ж вийшов із КП(б) У. Він розумів усю абсурдність ситуації, в якій опинився, усвідомлював небезпеку, що йому загрожувала, тому в 1930 році, переїхав до Харкова і зайнявся винятково літературною працею, зокрема працював над укладанням «Української радянської енциклопедії».

Восени 1934 р. М. Лебединець був арештований, звинувачений у належності до підпільної націоналістичної терористичної організації, а 13 грудня того ж року засуджений до розстрілу. Вирок було виконано у Києві. Реабілітований державний діяч і письменник лише 1957 року [9].

Збірка М. Лебединця «Вікно розчинене: новельки» (1922) [2] складається із 22 творів, написаних упродовж 1918–1921 рр.: це ліричні мініатюри, поезії в прозі, деякі твори формально наближаються до верлібру. Стилїстика збірки репрезентує домінування символістської поетичної техніки, в яку вкраплюється значна частка романтичного світовідчужання, розлитого в медитативній лірично-світлій тональності творів.

Тематика ліричних мініатюр умотивована реаліями доби і молодістю автора – письменник послуговується прийомами романтичної та символістської поетики для художнього переживання бурхливої епохи, свідком та учасником якої йому довелося бути. Значне місце у збірці посідають мотиви кохання, надії, розлуки тощо, які формують богемно-романтичний образ ліричного героя, який прагне світлого і прекрасного ідеалу і намагається відмежуватися від брудної і жахливої реальності.

У ліричній мініатюрі «Марі» (1919) зображується *передчуття* кохання: «Старі слова – новітня сила», твір будується на антитезі, словесно-графічне оформлення є проміжним між прозовим мовленням і поетичним – твір написаний «сходінками», але внутрішня рима послаблена, поетичний текст прямує до прози:

Старі слова!
Багато, часто за життя казані,
Здається – час би звикнути до них.
Чи пак – одвикнути.
Даремне – сказані ізнов,
І знову – який раз – життя на їхнім тлі
Тканину тче захватну і чудову,
І соном сниш, як і уперше,
Про шаль солодкий їх,
І так,
Забути хоче так свій непокій чудний
Оманоприспане
Чуття воскресле.
Старі слова – новітня сила.
Так скільки раз не бумка дзвін –
Нові чуття скородить,
І кличе, і веде в незнану казку він, що їх зродила.
Вона зближається. Надходить.
Полонно-полонила.
VI – 1919 [2, с. 3].

Твір насичений традиційними у романтичній поетиці образами чудового сну, «непокою», викликаного «старими словами». Кохання, на думку автора, є старим, як світ, і водночас вічно новим почуттям, яке становить невід'ємну і дуже важливу частину людського існування, наповнює його істинним сенсом. Письменник вдається до оказіональних епітетів і метафор, почасти закорінених у міфі, – «*оманоприспане*», «*полонно-полонила*». Поетична складова твору реалізується у звукописі: «тканину тче», «сном сниш», «полонно-полонила».

Вірш «Оточення натхнення» (1919), на нашу думку, є одним із найбільш ранніх зразків у літературі 1920-х рр. верлібру:

Уривок кохання зависне на оці.
Гарчання собаки заблудиться в ухові.
Єдваб шарудне об полу і нерви.
Біжить і іде.
Стоїть і скаче.
Стоокий, стовустий, стоногий.
Стомовний.
Натовп.
Клац-клац.
Стій хоч од віку фараонів і до сьогодні.
І від сьогодні аж доки все зпожежозугліє або змерзострумить.
Клацай Двооким Кодаком.
І регочи. Регочи,
Розбіжна одноманітність.
Нуда і однобарвність.
Облич і рухів [2, с. 6-8].

Творчий процес замальовується як тяжка мука. Образ музи чи творчого натхнення є ворожим до ліричного героя. Між ним триває постійна виснажлива і напружена боротьба, але позбавитися творчого процесу поет не в змозі (спостерігаємо типологічну паралель із новелою М. Коцюбинського «Цвіт яблуни»).

Оригінальність стилістики твору реалізується не лише в продукуванні нових образів, але й у словотворенні: «*гвалтно кувікає і плачно мамить*», «*похилена листокнижить*», «*шепчогубить*», «*забутноусміх і дурне мовчання*», «*очохватність*», «*настижовухість*» і т.п. [2, с. 6-7]. Слід визнати, що okazіоналізми, відтворені у збірці, значно поступаються тим новотворам, що з'явилися у поезії П. Тичини цього ж періоду («*яблуневоцвітно*», «*дитинно*», «*злотоцінно*» тощо). Звісно, М. Лебединець значно поступається у поетичній досконалості авторові «Сонячних кларнетів», проте спроба розбудови символістично-романтичної парадигми на українському ґрунті заслуговує на увагу.

Жанрово-стильову природу твору, винесеного в заголовок збірки, можна визначити як настроєво-імпресіоністичну ліричну поему в прозі. Вона складається з одинадцяти пронумерованих розділів, які розгортають (подібно до «Зів'ялого листа» І. Франка) історію душі ліричного героя – його закоханість і образу на кохану, прощення і нові надії, захоплення красою і повнотою життя, нове розчарування. Усі ці душевні підйоми і спади репрезентують складне і напружене духовне життя Поета – істоти, котра тонко вловлює найтонші нюанси у взаєминах і найменші вібрації у навколишньому світі. Наведемо кілька прикладів:

І
Несміливо в вікно зазира.
Винувато всміхається заплаканими очима.
Вся пробачення і забуття.
А моє серце ще гарчить гнівом і соромом.
Душа дубне в закам'янілості.
Думка мерзне в неруху...
Зор топирчасто-зимний.
Я труп.
Вікно розчинене – прокляте вікно [2, с. 10].

IV

...Моя хата велика і сяйно-біла.
Повна книжок і праць розпочатих.
Музики. Дзеньку. Сміху. І руху.
Воскреслого.

А в вікно моє, розчинене навстіж у безміж, вливається хвилями барвними тепло, і пахощі степу і лук, і присмак ставкової води, і гомони вогких гаїв, і гомори людських розмов та пісень, півтонні й затяжні кінці» [2, с. 11].

У першому уривку (1 і 3 рядок) відчувається ритм анапесту, графіка вірша також наводить на думку про поетичну форму верлібру. Наведений другий уривок демонструє поєднання верлібрових елементів з ліричною прозою (опис хати). Інверсійний рядок «повна книжок і праць розпочатих» нагадує переклад давньогрецького гекзаметру (хоча ритм і віршований розмір не витриманий). Отже, спостерігаємо синтез двох форм мовлення (поетичного і прозового), жанрової форми (лірична проза, неримована поезія), стилю (романтичні елементи з імпресіоністичними (зображальні елементи доповнені звуковими та ольфакторними образами)). Відмітимо також елементи звукопису: *навстіж* – *безміж*, *гомони* – *гомори* (оказіональне словотворення від «гамір»). Завершення ліричного монологу демонструє, очевидно, розрив із коханою: «Замок я ковтнув. / Щоб там зсередини і серце, і душу заперти. / <...> Пилоку споминів і попіл жалів струшую. / <...> Я Чистий і залізний» [2, с.13].

Жанрова палітра збірки «Вікно розчинене» досить різноманітна – до неї увійшли пейзажні імпресіоністичні замальовки («Недоречність (Одліга в лютому)», «Одліга», «Струмки під кам'яницями», «Погуркотіло», «Промінь»), ліричний спогад («Бабусина казка»), зразок ліричного послання («Незабутньому Гнатові») – епітафія загиблому другу, поету Г. Михайличенкові.

Соціальна тема художньо реалізується у неримованому вірші «Вперед, брати!»:

Чорний Звір підвівсь востаннє.

Обсмалений червоним полум'ям, загнаний в тісний кут, смерть бачачи.

... хапайте зброю.
Чекайте нагоди.
Всадить між ребра.
Влучте в серце [2, с. 31].

І далі: «...У вогні і серед вогню родиться новий світ вогневий» [2, с. 33].

Міфологічний образ очисного вогню тричі наголошується в одному рядку. Ця тавтологічність не є ознакою поетичної невправності, а служить для вираження святості подвигу повстанців. Це підтверджує образ Звіра-антихриста, з яким бореться ліричний герой.

У сюрреалістичній новелі «Сполох» (1919), вперше надрукованої у часописі «Мистецтво», емоційно насичено змальовано події, що відбувалися в Києві 1917–1919 рр.: захоплення міста денікінцями, єврейські погроми, випадкові жертви на вулицях: «Плазує чутка. / Уперто неокреслена. Наїжачено сторожка. / Клацне над вухом сухим пострілом рушниці. / А вже за крок – бухає із гармати. / Метка, як куля. / Нестримна, як повинь. / Всіх раниць і всіх захлинає» [4, с. 14]. Художнє моделювання атмосфери всеохоплюючого страху, заціпеніння, паралізованої волі відбувається з допомогою творення оригінальних метафор, персоніфікації зокрема та гротескової образності.

Заключним твором збірки є «Остання хвиля (на 1 травня 1920 р.)», в якому в романтично-піднесеному ключі уславлюється нова історична доба, «довгождана і завжди несподівана» [2, с. 45]. Прагнення «вільную волю звільняти» об'єднує тисячі людей, «Хто бачив, навіть снів / Хоч раз про тебе – / Він твій. Із келиха життя він краплю випив. / Й шукатиме вже вік увесь свій / В Тобі – Себе» [2, с. 45]. Саме романтичним уславленням волі як одвічної мрії української нації завершує свою збірку М. Лебединець.

У часописі «Мистецтво» письменник неодноразово друкував свої поетичні і прозові твори. Так, наприклад, у 1 числі за 1919 рік уміщена

лірична мініатюра «Сполох», у 4-му – поезія «Земколо», в якій уславлена воля простого люду до боротьби за краще життя, у 5-6-му – поезія «Вперед, брати!», що увійшла до збірки «Вікно розчинене».

В «Універсальному журналі» (1919) опублікований цикл «Пасма осені» [3, с. 6]. В ньому письменник створює низку ліричних настроєвих мініатюр, об'єднаних сумовитим настроєм згасання, розлуки з коханням. Споглядання картин природи вмотивовує романтичний сум і філософські роздуми ліричного героя про швидкоплинність і крихкість життя. Автор послуговується прийомом паралелізму: «Осінь в природі... Осінь в житті... Сплелись – і ще важче від цього. Ще тяжче і болячіш дивитись на осінь життя. Бачити, що з тих вогнів палючих і сонців виблискуючих, що недавно нас вражали й сліпили своїми блисками, лишилися напівзмерклі іскри. Миршаві й холодні. Безсилі, самотньо згасаючі. Вмираючі. Як боляче, як сумно, важко як...» [3, с. 6]. Романтичне двосвіття організовує внутрішній сюжет циклу «Пасма життя», його часопростір та образну систему. Романтичну поетику циклу доповнює й увиразнює символістська образність – роздуми ліричного героя про конечність людського існування, про перемогу смерті, про згасання надій. Образи суму, туги, декларовані мовцем, підсилені образом вмираючих дерев: «Шепотіли вони щось, там високо шуршавим листям, струшуючи з нього уїдливу куряву. А внизу аж до коріння зазіхали спрухнівилими дуплинами – одноманітні, сірі й непорушні як забуті трупи на полі останнього бенкетування смерті» [3, с. 6].

Авторефлексія ліричного героя також цілком уписується в романтично-символістську парадигму: «Щось довге, сутінно-хмаре, незграбне й опукле десь отут тяжить своєю нерух'ю. І родить оту порожнечу якусь всередині, бездумність і заклікність. Оту дзвінь, що шарудливим шамотінням шкрябає вухо. Що сповнює все, все навкруги до краю, вщерть якоюсь тоскною безладдю беззмістовної туги і пустки. ...Важким занадто в такі вечори є тягар самотності» [3, с. 6]. Не всі образи, створені письменником, є досконалыми, але не можна заперечити його прагнення до розширення палітри зображально-виражальних засобів. У стильовому сенсі всі мініатюри

М. Лебединця є ліричними, безсюжетними, настроєвими, що репрезентують домінантні тенденції у жанрових модифікаціях модерністської малої прози.

Розглянувши творчий доробок М. Лебединця, можемо стверджувати, що, хоча письменник і не належав, умовно кажучи, до митців першого ряду, але мав безсумнівний поетичний хист. Його заслуга полягає насамперед у спробі оновлення поетичної мови, у творенні свіжих, оригінальних образів, у романтичному прагненні розбудови нового життя і розвитку вітчизняного літературного процесу.

На жаль, особиста доля письменника і громадського діяча склалася, подібно до тисяч невинно убієнних жертв сталінського терору. Проте без аналітичної рецепції його творчості наукове уявлення про особливості українського літературного процесу доби національного відродження було б неповним. Романтичні та символістські прийоми поезики у творчості митця переконливо засвідчують, що українська література доби «розстріляного відродження» розвивалася в руслі загальноєвропейських тенденцій. Жанрова палітра малоформатної прози М. Лебединця репрезентує ті глибинні внутрішні процеси міжродового синтезу, які створили оригінальне обличчя національного модернізму. Відтак літературознавча рецепція творчості письменника та інших його сучасників має наукову перспективу.

Література

1. Божко О. І. Лебединець Михайло Мусійович // Українська літературна енциклопедія: В 5 т. / [Редкол.: І.О. Дзевєрін (відп. ред.) та ін.]. – К.: «Українська енциклопедія» ім. М.П. Бажана, 1995. – Т. 3: К–Н. – С. 141.
2. Лебединець М. Вікно розчинене: новельки / М. Лебединець. – Х: ДВУ, 1922. – 48 с.
3. Лебединець М. Пасма осені / М. Лебединець // Універсальний журнал: двотижневик. – 1918. – № 1. – С. 6.
4. Лебединець М. Сполох / М. Лебединець // Мистецтво. – 1919. – № 1 (травень). – С. 14.
5. Лебединець Михайло Мусійович [Електронний ресурс] / М. Лебединець. Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Лебединець> . – Дата звертання: 12.01.2012.

6. Лейтес А. Десять років української літератури (1917–1927): у 2 т. / А. Лейтес, М. Яшек. – Х.: ДВУ, 1928. – Т. I. Біо-бібліографічний словник / [За заг. ред. С. Пилипенка]. – 1928. – 676 с.
7. Ленська С.В. Українська мала проза 1920–1960-х рр.: на перетині жанру і стилю: [монографія] / С.В. Ленська. – Полтава: ПолтНТУ, 2014. – 656 с.
8. Усенко І.Б. Лебединець Михайло Мусійович [Електронний ресурс] / І.Б. Усенко // Енциклопедія історії України. – Т. 6: Ла-Мі / [Редкол.: В.А. Смолій (голова) та ін.], НАН України. Інститут історії України. – К.: В-во «Наукова думка», 2009. – 790 с.: іл. – Режим доступу: http://www.history.org.ua/?termin=Lebedinets_M_M. – Дата звертання: 04-05-2013).
9. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. – Ф. 166. – Оп. 12. – Спр. 4197.
10. Юренко О.П. Лебединець Михайло Мусійович [Електронний ресурс] / О.П. Юренко // Енциклопедія сучасної України. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=47700.

Анотація

С.В. Ленська. Поетика малої прози Михайла Лебединця

Творчість М. Лебединця нині є невідомою широкому загалові. Відомий громадський діяч, він виявив свій талант у творах, які репрезентували модерністський дискурс в українській літературі «розстріляного відродження».

Метою статті є виявлення основних тематичних та художньо-естетичних домінант творчості письменника на матеріалі ранньої збірки «Вікно розчинене» та окремих творів митця, надрукованих у періодиці 1920-х рр.

У статті подані біографічні відомості про письменника, розглянута його трагічна доля, а також детально проаналізовано єдину відому збірку малої прози «Вікно розчинене» (1922), яка складається із ліричних мініатюр, поезій в прозі, створених на межі між ліричним та епічним родами. Зі стильового боку твори письменника репрезентують розвиток неоромантичної традиції, яка подеколи поєднується з символістською поетикою.

Розглянуті також тематичні та жанрово-стильові особливості окремих ліричних мініатюр, уміщених у періодиці, зокрема у часописах «Мистецтво» (1919) й «Універсальний журнал» (1919). Досліджено новаторство письменника у творенні нових метафоричних образів, у використанні

виразних можливостей оказіонального словотвору, звукопису. Розкриті внутрішні типологічні та поетикальні зв'язки між художнім доробком М. Лебединця і його сучасника П. Тичини. Перспективним напрямком літературознавчих досліджень є лінгвістичний аналіз творчої спадщини цього маловідомого, але, безперечно, талановитого митця.

Ключові слова: поетика, мала проза, неоромантизм, символізм, жанр, стиль, модернізм, «розстріляне відродження».

Аннотація

С.В. Ленская. Поэтика малой прозы Михаила Лебединца

Творчество М. Лебединца сейчас почти неизвестно в широких кругах. Выдающийся общественный деятель, он проявил свой талант в произведениях, которые представляли модернистский дискурс в украинской литературе «расстрелянного возрождения».

Цель статьи состоит в выявлении основных тематических и художественно-эстетических доминант творчества писателя на материале раннего сборника «Окно распахнутое» и отдельных произведений автора, напечатанных в периодике 1920-х гг.

В статье представлены биографическая справка о писателе, рассмотрена его трагическая судьба, а также детально проанализирован единственный известный сборник малой прозы «Окно распахнутое» (1922), состоящий из лирических миниатюр, поэзий в прозе, созданных на стыке между лирическим и эпическим родами. В стилевом отношении произведения писателя репрезентуют развитие неоромантической традиции, иногда переплетающейся с символистской поэтикой.

Рассмотрены также тематические и жанрово-стилевые особенности отдельных лирических миниатюр, опубликованных в периодике, в частности в изданиях «Искусство» (1919) и «Универсальный журнал» (1919). Исследовано новаторство писателя в создании новых метафорических образов, в использовании выразительных возможностей окказионального словообразования, звукописи. Раскрыты внутренние типологические и поэтические связи между художественным наследием М. Лебединца и его современником П. Тычиной. Перспективным направлением литературоведческих исследований является лингвистический анализ творческого достоинства этого малоизвестного, но, безусловно, талантливого писателя.

Ключевые слова: поэтика, малая проза, неоромантизм, символизм, жанр, стиль, модернизм, «расстрелянное возрождение».

Summary

S.V. Lenska. Poetics of Short Prose by Michael Lebedynets

The writings by M. Lebedynets are unknown to the general public now. A well-known public figure, he discovered his talent in works representing modernist discourse in Ukrainian literature of “Executed Renaissance”.

The purpose of the article is to identify the main thematic, aesthetic and artistic dominants of the writer on the material of his early collection «The Window Wide Open» and selected works, which were published in magazines of the 1920s.

The article contains biographical information about the writer, considers his tragic fate, as well as detailed analysis of a single known collection of short prose «The Window Wide Open» (1922), which consists of lyrical miniatures, poems in prose, created on the border between lyrical and epic kinds. The writer’s style represent the development of neo-romantic tradition, which is sometimes combined with symbolist poetry.

In the article thematic and stylistic features of genre-specific lyrical miniatures, published in periodicals including the magazines «Art» (1919) and «The Universal Magazine» (1919), were considered. Writer’s innovation in creating new metaphorical images, to use the expressive possibilities of occasional derivation prosody was investigated. Internal typological and poetry links between artistic achievements and M.A. Lebedynets’ contemporary Tychyna were disclosed.

Linguistic analysis of the creative heritage of this little-known but undoubtedly talented artist is considered a promising direction of literary studies.

Key words: poetics, short story, neoromanticism, symbolism, genre, style, modernism, “Executed Renaissance”.

Інформація про автора

Ленська Світлана Василівна – ORCID: 0000-0003-1203-012X; доктор філологічних наук, доцент, доцент кафедри української літератури Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка; вулиця Остроградського, 2, Полтава, 36000, Україна